

ARTIKEL HOMEOPATHIE MAGAZINE (OKTOBER 2010)

OPNIEUW LOPEN NA EEN MS-DIAGNOSE

Door John Reijnders, redactielid

Het is 1992 als bij Mieke Roerig de diagnose MS wordt gesteld. Acht jaar lang verplaatst zij zich met een scootmobiel. Als ze via haar man in aanraking komt met klassiek homeopaat Ton Jansen verandert haar leven. Vanaf het vierde bezoek aan Jansen's praktijk kan ze weer zonder hulpmiddelen lopen.

Ton Jansen, vader van vijf kinderen, is 23 jaar klassiek homeopaat en antroposoof te Den Hoorn. Na de vaccinatie van zijn tweede kind met bijna noodlottige gevolgen besluit hij een opleiding homeopathie (in Den Hout) te volgen met aansluitend een studie antroposofische geneeskunde. De jongste twee telgen zijn niet gevaccineerd, de anderen gedeeltelijk.

Mieke Roerig, 56 jaar, ziekenverzorger en moeder van zes kinderen, krijgt in 1992 de definitieve diagnose MS te horen. Anno 2006 zingt de echtgenoot van Mieke Roerig net als Ton Jansen in het Westlands Mannenkoor. Na een gesprek tussen de twee bezoekt een sceptische mevrouw Roerig de praktijk van de klassiek homeopaat. In die dagen rijdt zij al acht jaar in een scootmobiel. 'Tot dat moment hield ik me niet bezig met homeopathie', aldus Roerig.

Een tweegesprek in het Centrum voor Gezondheid in Beweging in Den Hoorn. Als de dag van gisteren herinnert Jansen zich de eerste ontmoetingen. 'De eerste keer kwam Mieke in de scootmobiel. Bij de tweede maal haalde ik haar op in de wachtkamer en liep zij met een stok en ondersteund door mij naar de spreekkamer. Bij de derde afspraak was de stok nog nodig, maar vanaf het vierde bezoek niet meer.'

Progressieve MS

In 1991, het jongste kind was 2,5 jaar, begonnen de lichamelijke klachten. Hardlopen ging al niet meer en tijdens een terugreis met de auto van vakantie zag mevrouw Roerig opeens niets meer. Eerst werd aan oververmoeidheid gedacht, maar een goede nachtrust bood geen uitkomst en de tocht door het medisch circuit ging van start. Op advies van de vervanger van haar huisarts onderging zij een week lang allerlei tests in het oogziekenhuis en kreeg uiteindelijk te horen: 'mevrouw, u hebt een Neuritis Retrobulbaris (een ontsteking achter de oogbol – red.), rust u maar goed uit!'

'Inmiddels was mijn eigen huisarts terug van vakantie en na wat neurologische tests stuurde die me door naar de neuroloog', vertelt Mieke Roerig. 'Na een ruggenprik vermoedde de arts MS, maar vertelde het niet aan mij. Pas eind 1991, na een schub, uitval van het linkerbeen en een CT-scan, luidde de voorlopige diagnose: "waarschijnlijk MS". In maart 1992 werd deze definitief na een MRI-scan. Ik ben meteen bij een MS-praatgroep gegaan. En daar ontmoette ik mensen die het twintig of veertig jaar hadden en nog liepen. prima toch, dat lukt mij ook!'

Er volgde een tijd van veel inspanning en vermoeidheid – een gezin van zes kinderen vraagt altijd aandacht. Zware benen, pijn in de rug, het zicht in het linkeroog was vrijwel weg en behoorlijke gevoelsstoringen in bijvoorbeeld de vingers van de linkerhand. 'De linkerhelft van het gezicht voelde voortdurend aan alsof ik net van de tandarts kwam en mijn voet leek een speldenkussen', legt Roerig uit. 'Ik kon altijd slechts een winkel per keer bezoeken, want dan was ik doodop en blij dat ik met mijn Spartamet naar huis kon rijden. Na bijvoorbeeld een bezoek aan de grotten van Han in België lag ik drie dagen op bed.' Enkele schubs en circa vijf prednisonkuren later vertelde de neuroloog dat de MS progressief was geworden en dat de patiënt ermee moest leren leven. De rolstoel en de Spartamet waren inmiddels al versleten en vervangen door een scootmobiel en in huis was een trippel- en een sta-op-stoel noodzakelijk. Tegen de spasmen in haar benen schreef de neuroloog de spierverslapper Baclofen voor.

Toen de echtgenoot bij het Westlands Mannenkoor met Ton Jansen na een prednisonkuur die niet aansloeg over de ziektegeschiedenis van zijn vrouw sprak, antwoordde deze: 'laat zij het eens bij mij proberen.'

Noodlottig

Ton Jansen is 23 jaar klassiek homeopaat en door een noodlottig voorval vond hij zijn roeping in de homeopathie. 'ik ben mijn tweede kind bijna verloren door het BMR-vaccin. Zij kreeg na een BMR-cocktail een dubbele oorontsteking, een hersenvliesontsteking en raakte in coma. Na drie dagen adviseerden ze in het ziekenhuis de behandeling te staken, want de hersentjes zouden zo beschadigd zijn dat het nooit meer goed kon komen', vertelt Jansen. 'Wij hebben haar meteen opgepakt en zijn naar een homeopaat gegaan. De vrouw heeft na een gesprek met ons korrels gegeven. Na drie uur kwam mijn dochtertje weer bij; na drie dagen zat zij te spelen en op haar vierde kon zij voor het eerst weer horen.'

Vanaf dat moment wist Ton Jansen wat hij wilde en besloot hij homeopathie te studeren.

Hij heeft vijf kinderen en de laatste twee zijn niet gevaccineerd en volgens hem zijn zij de gezondste kinderen ter wereld, met vele andere niet-gevaccineerden. De homeopaat is uitermate kritisch over het vaccinatieprogramma van de overheid. Het zou hem niet verbazen als er binnen twintig jaar wereldwijd een epidemie ontstaat waaraan de veelvuldig gevaccineerde mensen bezwijken.

Ton Jansen: 'De gezondste kinderen van Nederland zijn de niet-gevaccineerden'. Zo vermoedt Jansen ook een verband tussen Polio en MS: 'ik heb het idee dat het poliovaccin een grote invloed heeft op het ontstaan van MS-verschijnselen. MS ontstond pas na het poliovaccin en polio vertoont dezelfde verschijnselen, alleen ontwikkelt het zich bij MS veel trager. Zolang familieleden geen kinderen bij elkaar verwekken, verdwijnt polio uit de wereld. Voor polio is een predispositie, een aanleg, nodig. 7 procent van de Nederlanders kan polio krijgen en 93 procent niet, toch worden we allemaal gevaccineerd. De farmaceutische industrie verdient er alleen maar geld aan. Ik vermoed dat de predispositie en niet het niet-vaccineren de verklaring is voor de poliogevallen. Normaal gesproken krijgt iemand met een predispositie geen polio als die de kindertijd ontgroeid is – het heet niet voor niets kinderverlamming. Het lijkt erop dat MS een uitgestelde poliobesmetting is.'

'Afgezien van het vaccin tegen de pokken heb ik alle vaccins gehad', valt Roerig in. 'Toen ik voor het eerst bij Ton kwam, had ik het gevoel dat het intakegesprek uren duurde. Het praten over mezelf was in het begin moeilijk, toch duurde het maar drie kwartier. Na het eerste consult kreeg ik meteen een prednison-ontstoringskuur.'

Antroposofie

Naast klassieke homeopathie heeft Ton Jansen ook antroposofische geneeskunde gestudeerd. Hij is van mening dat ziekte zin heeft, het komt de mens iets brengen. 'Voor mij is het belangrijk dat ik vanuit de totaliteit kan werken. het draait om de vraag: welk wezen heb je voor je?

Dat doet homeopathie ook. Eigenlijk is homeopathie antroposofie', aldus de homeopaat. 'De kennismaking begint al met het geven van een hand in de wachtkamer en dan loop ik achter de patiënt aan naar de spreekkamer. Ik signaleer een klamme handdruk, of iemand schuchter kijkt, de manier van lopen. ik stel veel vragen, maar geef mensen alle ruimte voor hun verhaal. Bij Mieke ben ik meteen begonnen met het ontstoren van de prednison, dat duurde ongeveer vier weken. Uit ervaring weet ik dat je eerder niets kunt doen. Daarna begon ik met Plumbum-iodatum (loodjodide), een prachtig middel, maar we moesten het steeds herhalen, want er speelde nog iets. In november 2007 startten wij met een borreliakuur. Na een levend bloed analyse in januari 2008 ontdekte ik dat de borreliabacterie de witte bloedlichaampjes vernietigde, wat gewrichtsklachten, ontstekingen en uitputting tot gevolg heeft. Ik ben een tijd terug gestart met een Baclofen-ontstoringskuur en ik verwacht dat na afloop de tinteling van de voeten met zeker de helft zal zijn afgenomen.

Mieke heeft naar mijn mening de Ziekte van Lyme gehad met de symptomen van MS. Terugkijkend denk ik dat hier twee tevreden mensen zitten', eindigt Ton Jansen.

'De neuroloog heeft indertijd de Baclofen voorgeschreven om de spasmen in mijn benen tegen te gaan', verklaart Roerig. 'Ik heb nog steeds last van mijn voetzolen, maar dat is niets in vergelijking met het begin. In juli 2008 ben ik weer voor het eerst naar Oostenrijk geweest zonder scootmobiel en kan sinds lange tijd weer in de bergen wandelen. Tot slot werk ik vanaf december 2008 weer in de thuiszorg. terwijl ikzelf jarenlang thuiszorg nodig heb gehad. Ik ben helemaal om en honderd procent voor homeopathie. Gewoon geweldig', besluit Mieke Roerig enthousiast.